

Rhodes Scholar JT Flowers nói chuyện về việc lớn lên ở khu Albina, bóng rổ, tìm kiếm sự tập trung tại Đại Học Yale

Tháng trước, Anh JaVaughn "JT" Flowers đã trở thành một trong số 32 người Mỹ được trao học bổng Rhodes năm 2018, một trong những giải thưởng học thuật uy tín nhất trong nước. Anh Flowers, 24 tuổi, sinh ra và lớn lên ở khu hàng xóm Albina của Portland và từng đi học Trường Trung học Lincoln trong chương trình ngôn ngữ hội nhập. Tuần trước, Flowers - sẽ đi học hai năm tại Đại học Oxford ở Anh vào mùa thu tới - ngồi xuống cho cuộc phỏng vấn tại tiền sảnh của Tòa nhà liên bang 911, nơi anh làm việc tại văn phòng của Thượng Nghị Sĩ Hoa Kỳ Earl Blumenauer.

Ở đâu và bằng cách nào bạn biết được bạn đã đạt được học bổng Rhodes Scholarship?

Cách thức hoạt động là, họ thông báo ngay tại chỗ, ngay sau khi tất cả các thí sinh lọt vào vòng chung kết đã hoàn thành các cuộc phỏng vấn. Cơ bản là các người đánh giá đi vào trong phòng - các cuộc phỏng vấn được tổ chức tại Seattle – 16 người vào vòng chung kết xếp hàng, và bảy (người đánh giá) bước vào, nói vài lời, sau đó thông báo tên của hai người thắng theo thứ tự chữ cái. Chỉ là như vậy.

Bạn là người thứ nhất hay thứ hai

Tôi là người thứ nhất. Tôi rất sững sốt. Tôi đã hoàn toàn không nghĩ đến chuyện mơ hồ là tôi có thể thắng vì cách tôi nghĩ về cuộc phỏng vấn và tất cả những người phi thường trong vòng chung kết. Tôi đã dành rất nhiều thời gian để trò chuyện với họ trong suốt quá trình phỏng vấn kéo dài hai ngày, và thực sự hiểu những người khác cùng tranh đua. Tôi không nghĩ có cách nào tôi thắng được.

Bạn có nhớ cách bạn phản ứng không?

Tôi đã sững sốt, tôi chỉ khóc. Tôi không nghĩ tôi đã nói gì. Tôi đã ở trong tình trạng tuyệt đối hoài nghi. Tôi không tự kiềm chế được, và tôi đã khóc trong khoảng 10 phút, đến mức họ cố hỏi tôi về cảm giác của tôi, và tôi không thể nói lên lời, tôi thậm chí không thể nói rõ một vài lời hoặc vài chữ. Thật là cực kỳ áp đảo.

Bạn là một trong 10 Học giả Rhodes Người Mỹ gốc Phi Châu năm nay, con số lớn nhất từ trước đến nay. Điều đó có ý nghĩa gì với bạn?

Đặc biệt đáng khích lệ nếu xét đến cách hoạt động của quá trình lựa chọn. 32 học giả được lựa chọn trên 16 vùng trên khắp Hoa Kỳ. Ở mỗi vùng có 16 người dự vòng chung kết và hai người được chọn. Họ được tuyển chọn bởi các ủy ban hoàn toàn độc lập không liên lạc với nhau, vì vậy thực tế mức độ đại diện này có thể đạt được qua quá trình đó cho thấy rằng học bổng thực sự

bắt đầu lưu ý về tầm quan trọng của việc tạo ra những cơ hội này cho những người có nguồn gốc từ bên lề xã hội hoặc những người chưa được đại diện

Bạn là một đứa trẻ của khu Albina. Bạn đã thấy sự thay đổi của khu phố của bạn khá nhiều. Bạn có thể nói về sự khác biệt giữa những gì bạn thấy ở đó hiện thời và những gì bạn nhớ thời thơ ấu?

Tôi lớn lên trong thời kỳ cao điểm của những người da đen nghèo rời khỏi khu Bắc, Đông Bắc Portland. Khi tôi chào đời vào năm 1993, khu phố tôi có khoảng 69% người da đen, giá trung bình của một căn nhà là từ 45.000 đến 50.000 USD. Trong năm 2010, khu phố tôi có khoảng 65 phần trăm người da trắng, giá trung bình của một ngôi nhà là 450.000 đô la đến 500.000 đô la. Đó là một quá trình chuyển đổi xảy ra trong suốt cuộc đời của tôi. Và tôi đã ở Portland khi tất cả những điều đó xảy ra

Thật thú vị. Đôi khi tôi xa nhà và suy nghĩ về thời thơ ấu của mình và tôi cảm thấy gần như tôi tưởng tượng được một số kinh nghiệm mà tôi đã trải qua. Và có những lúc tôi đang đi dạo quanh khu phố lân cận này, và mọi thứ cảm thấy quen thuộc một cách kỳ quặc theo một cách rất đáng lo. Đó không phải là một câu trả lời rõ ràng cho câu hỏi đó, nhưng đó là cảm nghĩ của tôi.

Bạn là một ngôi sao cầu thủ bóng rổ ở Lincoln, thường xuyên tranh đua trong giải vô địch tiểu bang bắt đầu từ năm thứ nhất. Bao nhiêu trong số đó là trọng tâm của cuộc sống của bạn lúc đó?

Từ nơi tôi sinh sống, không có nhiều lối để thoát ra và bóng rổ đặc biệt là một trong những sợi dây mà mọi người ở khu Bắc, Đông Bắc Portland với lấy để lôi kéo ra khỏi hoàn cảnh ở đó. Nó hấp thụ mọi khía cạnh của bản sắc và tính cá nhân của tôi. Nó chiếm hết tất cả thời gian của tôi. Tôi thức dậy lúc 5 giờ 30 sáng ba bốn lần một tuần, nhảy lên xe buýt số 6, vượt qua sông, tập thả bóng rổ khoảng 500 lần trước khi tôi bắt đầu đi học vào buổi sáng. Tôi đến phòng tập thể dục thể thao vào bữa trưa, từ 12 đến 12:40, và có một trong những người bạn của tôi lượm banh cho tôi, trong lúc tôi tập thả. Tôi ở lại sau giờ học và luyện tập trước khi chúng tôi luyện tập. Từ khi mặt trời mọc cho đến khi mặt trời lặn.

Vì vậy, bạn đã hình dung mình chơi bóng rổ trong NBA?

Có, đó là giấc mơ. Đó luôn là giấc mơ.

Bằng cách nào trọng tâm của bạn đã chuyển từ bóng rổ sang học tập?

Vào đầu năm thứ ba trung học, tôi bị thương mắt cá chân, làm giảm đáng kể sự lanh lẹ và sức mạnh của tôi. Và tôi đã tập luyện trở lại quá sớm, làm trầm trọng thêm vết thương, và tôi không còn là cầu thủ giỏi như trước khi bị thương.

Tôi cũng đã quyết định đổi đội bóng rổ vào mùa hè giữa năm thứ ba và năm cuối trung học của tôi, đây là mùa hè quan trọng nhất, cho việc đại học tuyển dụng. Và suy nghĩ của tôi là, tôi muốn đi đến một trường học lớn hơn. Tôi muốn đến UCLA, hoặc USC, và tôi không nghĩ rằng các huấn luyện viên đó sẽ có mặt tại các trận đấu của tôi nếu tôi tiếp tục chơi cho đội ở Portland. Vì vậy, tôi chuyển sang một đội gọi là Double Pump ở Los Angeles. Ở đây cạnh tranh hơn, và tôi từ cầu thủ giỏi nhất trong đội tại Portland trở thành cầu thủ xuất sắc thứ tư hoặc thứ năm trong đội ở đây. Điều đó có nghĩa là mặc dù các huấn luyện viên trong các trường lớn hơn đến xem các trận đấu của tôi, họ đã nhìn thấy tôi như là một cầu thủ thường chứ không có tiềm năng là một cầu thủ chính trong đội bóng rổ đại học.

Hai điều đó hợp lại- bị thương và quyết định đổi đội và nhắm lên cao - kết thúc hoàn toàn cơ hội được tuyển dụng. Rất nhiều trường đại học không còn muốn tôi chơi bóng rổ cho trường

Bạn cuối cùng đã đến Đại học Yale [sau một quá trình dài học lại các lớp học, sau đó học một năm ở trường nội trú]. Làm sao bạn để ý đến Yale?

Có một trợ lý huấn luyện viên tại Yale tên là Matthew Kingsley, anh gọi cho tôi. Tôi thậm chí không biết Yale ở đâu. Tôi đã nghe tên, nhưng thậm chí không biết nó có nghĩa gì. Ông nói: ‘Nơi bạn đi học không phải là một quyết định về bốn năm tiếp theo của cuộc sống của bạn. Đó là một quyết định về 40 năm tiếp theo’. Đó là một lời nói tuyển dụng tuyệt vời.

Mất bao lâu bạn đã tìm ra uy tín của Yale?

Tôi đã tìm trên google ngay sau khi tôi gọi điện thoại với anh ta. Tôi không tưởng tượng nổi. Tôi không nghĩ rằng có bất kỳ cách nào tôi có thể vào được một trường đại học như thế.

Bạn chơi bóng rổ chỉ một năm tại Yale và đã tập trung tất cả vào việc học tập. Sự thay đổi đã xảy ra như thế nào?

Bóng rổ luôn là cách trốn thoát của tôi, một cách kiềm chế và giảm sự căng thẳng, một hình thức bảo vệ giữa những hỗn loạn lúc tôi lớn lên. Khi tôi lên đại học, tôi có cảm giác như bóng rổ là nguồn gây căng thẳng. Tôi đã bỏ ý tưởng rằng tôi sẽ chơi trong NBA, tôi biết rằng con tàu đó đã rời bến. Vì vậy, không có kết quả trong trò chơi bóng rổ và thúc đẩy tôi bắt đầu suy nghĩ về cuộc đời của tôi sẽ ra sao sau khi tôi rời khỏi cuộc chơi và nhận ra rằng tôi hoàn toàn không chuẩn bị cho bất kỳ lựa chọn nào mà không liên quan đến thể thao.

Tôi bắt đầu suy nghĩ về thời thơ ấu của mình và một số lý do có hệ thống khiến tôi lúc lớn lên cảm thấy như mình chỉ có một lựa chọn. Và đó đã khiến tôi nhìn thấy thế giới theo một cách hoàn toàn khác. Tôi nhận ra rằng tình trạng và hoàn cảnh của tôi mà rất nhiều bạn bè và các thành viên trong gia đình tôi đã sống qua suốt cuộc đời của họ là sản phẩm của các quyết định rất ý thức của các nhà hoạch định chính sách và các cơ quan chính phủ. Và những quyết định đó đã định hướng cuộc sống và đường đi của những người đó. Vì vậy, nếu tôi muốn đóng một vai trò trong việc cung cấp cơ hội cho những người cùng những hoàn cảnh như tôi, tôi sẽ phải hiểu các kết cấu mà cơ hội đó được trao cho mọi người.

Trên trang Facebook của bạn, bạn viết về việc có lúc trong cuộc đời của bạn khi bạn tưởng tượng thoát ra khỏi Portland và không bao giờ trở lại. Việc đó thay đổi như thế nào?

Đã có một sự thay đổi rất ý thức, và tôi đã không hoàn toàn mong đợi. Ngay khi tôi ra khỏi đây, tôi đã rất vui mừng, và tôi nghĩ mọi người trong khu phố và cộng đồng của tôi cũng rất mừng cho tôi. Khi tôi ra đi, mẹ tôi, bà ta sung sướng vô cùng bởi vì bà ấy cảm thấy như đã làm hết nhiệm vụ của mình, bà đã đưa con trai của mình thoát khỏi cái bẫy mà anh ta đã sinh ra trong đó.

Tôi nghĩ rằng rất nhiều người từ các cộng đồng như cộng đồng của tôi nhận thấy nơi này như một thành phố kiềm chế cơ hội, và tôi phần lớn nghĩ rằng đó là sự thật. Nhưng khi tôi lên đại học, tôi bắt đầu đi du lịch quốc tế bằng tiền của Yale, bởi vì tôi đã được học bổng toàn phần, và tôi nhận thấy rằng các vấn đề tồn tại ở Portland, chúng đặc biệt đối với Portland, nhưng những vấn đề này tồn tại và biểu lộ chung trên toàn thế giới

Tôi rất quan tâm đến các vấn đề quốc tế và các quyền của người tị nạn và tiếp cận cơ hội giữa thanh thiếu niên tị nạn ở Tây Âu, và một vài người bạn của tôi đã thúc đẩy tôi bắt đầu suy ngẫm về quyền lợi trực tiếp của tôi trong cuộc trò chuyện đó. Họ nói, này, nếu bạn nhận ra rằng bạn không có quyền lợi trực tiếp trong cuộc trò chuyện đó, câu hỏi tiếp theo bạn nên tự hỏi chính mình là ở đâu, bạn có thể trực tiếp tham gia và có quyền lợi có ý nghĩa trong việc thực hành một số loại thay đổi biến dạng. Và câu trả lời duy nhất là ở quê nhà, là Portland.

-Mike Tokito